

Ralph Larson

Eretnekségek fognak bejönni

Ralph Larson

Eretnekségek fognak bejönni

Fordító: Kovács László

Lektor: Viniczainé Csurgó Mariann

„Az Úr felébreszti népet; ha más eszközök kudarcot vallanak, akkor eretnkségek lépnek be közéjük, és megrostálja őket, elválasztva a pelyvát a búzától.” [1]

Az eretnkségek *elválasztanak*. Ebben az értelemben különböznek az egyház többi problémájától. Az egyház tagjai nem érthetnek egyet az eljárások, a szervezet vagy a gyakorlat kérdéseiben anélkül, hogy elkülönülnének egymástól. A többségi szavazattal megoldják a problémákat, majd továbblépnek. De a lelkiismereti problémákat nem lehet a többségi szavazattal megoldani, az eretnkségek pedig lelkiismereti problémákkal járnak, mivel ezek az igazságtól való eltávolodások, és az igazság meghallása a lelkiismeret meggyőződésének az alapja.

A lelkiismeret meggyőzésével kezdve, hogy Isten Igéjét követni kell és engedelmeskedni kell neki, egyházunk úttörői évekig együtt tanulmányoztak és imádkoztak, amíg meg nem értették a Szentírás nagy igazságait, amelyek egy harmonikus teológiai rendszert alkottak, amely mentes volt a következtelenségektől és az ellentmondásoktól. Ez nagy eredmény volt. Ehhez fogható még soha nem volt a kereszténység történetében. Ha visszatekintünk Ágostonra, azt látjuk, hogy ragaszkodott a predestináció doktrínájához, amely feltételezi, hogy míg Isten akaratának szuverenitása ellenállhatatlan az emberi akarat számára, mégis az ember akaratát teljesen szabad. Ha pedig egy modern baptista könyvesboltba bemegyünk, és kinyitunk egy baptista kátét, azt olvassuk benne, hogy míg a tízparancsolat örök és változtathatatlan, mégis a vasárnap a keresztény szombat. Mindkét esetben ugyanazt a problémát látjuk - a következtelenségek és ellentmondások teológiai rendszerét.

Ez a zavar nem volt jelen a pionírjaink munkájában. Két nagy előnyük volt. Nem követték egyetlen ember gondolkodását sem - egy Ágostonét, egy Kálvinét vagy egy Lutherét sem -, és így elkerülték azt a csapdát, hogy ott tévedjenek, ahol a nagy vezetők is hibáztak. A pionírok nyílt beszélgetés és párbeszéd által tanulmányoztak, egészséges eszmecserével, kihívásokkal és ellen-kihívásokkal, sok ima és személyes tanulmány kíséretében.

Másodsorban, közöttük volt egy alázatos keresztény lány, akit Isten választott ki, hogy általa kommunikáljon velük. Amikor kitartóan dolgoztak az igazság megértéséért, és olyan pontra érkeztek, ahol nem tudtak tovább haladni, Isten Lelke szállt rá, és képesítette őt, hogy világosan különbséget tegyen az igazság és a tévedés között. Ilyen módon a Szentlélek irányította tanulmányaikat, hogy rajta keresztül világossá váljon az igazság vonala, amely az idők végezetéig terjed: *„Az alapok a tevékenységünk elején tétettek le, a Biblia imádságos tanulmányozása és a kinyilatkoztatás által.” [2]*

Így a doktrínánk gondos és lelkiismeretes tanulmányozás által lett lefektetve a Szentlélek jóváhagyásával, és a Szentírás erős bizonyítékaival támogatva. Mindez abban a rendszerben formálódott, amit a pionírjaink nagy szeretettel az „igazság platformjának” neveztek, amire teljes bizalommal és biztonságban állhattak. A platformmal kapcsolatban az Isten prófétája azt írta:

„Isten vezet egy népet, aki tökéletes egységben áll az örök igazság platformján.” [3]

„Mint nép, szilárdan kell állnunk az örök igazság platformján, amely kiállta az ellenőrzést és a próbát. A hitünk biztos oszlopainál kell maradnunk.

Az igazság alapelvei, melyeket Isten kinyilatkoztatott nekünk, az egyetlen valódi alapunk. Ezek tettek minket azzá, amik vagyunk. Az idő múlása nem csökkentette értéküket.” [4]

„Az igazság egyetlen mondatát sem szabad gyengíteni, amely azzá tette a Hetednap Adventista Egyházat, ami. Birtokoljuk az igazság régi határvégeit, a tapasztalatot és a kötelességet, és szilárdan kell állnunk az elveink megvédésében a világ előtt.” [5]

Természetesen az igazság platformjának fejlődése nem tetszett lelkünk ellenségének, ezért intézkedéseket kellett bevezetnie. Voltak áldozatok. Elvesztettük Canright-ot, Conradit, Kellogot, és másokat. Elvesztettük a Battle Creek Szanatórium nagy csatáját. De az igazság platformja továbbra is erős maradt, mozdíthatatlan, a biztonság helye, ahova az emberek egyre nagyobb számban tértek vissza, annak ellenére, hogy időnként emberek és intézmények dezertáltak.

Úgy tűnik, hogy a lelkek ellensége a tapasztalat és a kudarc által megtanulta, hogy az igazság platformja elleni nyílt és frontális támadások nem voltak hatékonyak. Kifinomultabb módszerekre volt szüksége. Eltávolítani az igazság platformjának eszközeit annyira álcázott módszerrel kellett végrehajtani, hogy kezdetben felismerhetetlen legyen. A cél elérése hosszú távú stratégiát igényelt, egy olyan tévedés bevezetését, amely hatalmas potenciállal bírt az igazság platformjának megsemmisítésében.

Sátán jól tudta, hogy a kereszténység Krisztusban kezdődik és végződik, az ember Fiában és Isten Fiában. Sátán sok egyházban sikeresen támadta meg azt az igazságot, hogy Jézus Isten Fia, de a Hetednap Adventista Egyházban nem járt sikerrel. Embereink mozdíthatatlanul álltak a „modernizmusban”, amely elpusztította a körülötte lévő egyházakat. Erősen kapaszkodtak abba a hitbe, hogy Jézus nem egyszerűen egy ideális ember vagy egy nagy tanító, hanem valójában az volt, akinek mondta magát, az élő Isten Fia.

Tehát mi mást tudott manipulálni az ördög? Azt a tanítást, miszerint Jézus az ember Fia is, ugyanakkor az Isten Fia is. Mi történne, ha elveszne az a hit, hogy Jézus valóban az ember Fia?

Sátán felismerte tanításunk mérhetetlen fontosságát Jézus Krisztus emberi természetéről.

Amint az előző fejezetben már említettem, az egyházunk vezetői által közzétett kijelentésekben különös hangsúlyt fektettek arra, hogy Jézusnak az ember elesett természetében kellett jönnie erre a földre. Úgy látták, hogy Krisztus csak ezen az úton tudna igazán ember Fiának lenni, a mi testvérünk, a mi példaképünk, és egy irgalmas és megértő Főpap, aki *„mindenben megkísértetett ugyanúgy, mint mi”*. Száz év alatt, 1852 és 1952 között, több mint 1200 nyilatkozatot publikáltak könyveinkben és újságjainkban, melyek szerint Jézus az ember elesett természetében jött erre a földre. Egyetlenegy ellentétes írás sem létezett. Az 1200 nyilatkozat közül négyszáz Ellen White tollából származott. [6]

Ha ez a bizalom elveszne, egy elkerülhetetlen láncreakció következne be. Ha Jézus Krisztus nem az ember elesett természetében jött el, akkor lehetetlen lenne olyan kísértéseket elszenvednie, mint amelyeket nekünk kell elszenvedni, ezért ésszerűtlen és igazságtalan lenne elvárni tőlünk, hogy úgy éljünk, ahogy Ő élt.

A bűn eltávolítása - ami a szentélyszolgálat központja - lehetetlen lenne, és az egész doktrína értelmetlenné válna. A próféta lelke, aki ismételt bizonyosságot tett, hogy a szentély tanítása fontos és igaz, el kellene távolítani. Ha az ember számára lehetetlen megtartani az Isten szent törvényét, akkor miért annyi a zavar a szombat körül?

Sátán nem vesztette szem elől ennek az érvelésnek a logikáját. Emlékeznünk kell arra, hogy ő a legnagyobb teremtett intellektus az univerzumban, nagysága közvetlen Krisztus és Isten elméje után következik. [7]

Ha elpusztíthatná abba az alapvető igazságba vetett bizalmat, hogy Jézus az elesett emberi természetben jött erre a világra, nem kell már foglalkoznia a hit általi megigazulás, a szentély és a szombat alapvető igazságaival. Ezek önmaguktól rövid időn belül egymásután mind összeomlanának. Sátán más egyházaknál is sikeresen alkalmazta ezt a módszert, és tudta, mennyire hatékony lehet.

Következésképpen Sátán megszötte tervét, és a legalkalmasabb pillanatra várt, amikor észrevétlenül alá tudja ásni Jézus emberi természetéről szóló tanításunkat.

A lehetőség 1950-ben nyílt meg, amikor néhány adventista vezető engedményeket tett Walter Martin kálvinista teológusnak Jézus emberi természetével kapcsolatban. Látszólag lenyűgözve attól a perspektívától, hogy az evangélikál egyházak maguk közé fogadják az adventista egyházat, és nem nevezik többé szektának, vezető testvéreink Walter Martin előtt kijelentették, hogy az adventisták mindig is úgy hittek, mint a kálvinisták, azaz, hogy Jézus Ádám nem elesett természetében jött erre a földre. Ezután ezt a kijelentést a „Questions on Doctrine” című könyv által mutatták be a világnak. Mint láttuk, ez az állítás teljesen hamis volt, és semmilyen történelmi tényel nem lehetne alátámasztani.

De amikor a népszerűség kedvéért engedtek az igazságból, kétségtelen, hogy az ördög tapsolt örömeiben, és az igazság platformjának deszkái kezdtek összetörni. Nem tartott sokáig, amíg a láncreakció elindult. A próféta jövendölése szerint az eretnenségek terjedni kezdtek az egyházban.

Az igazság platformjának első összeomlott alapelve az emberről szóló tanításunk egyik része volt. A kálvinisták azt állították, hogy minden csecsemő közvetlenül születése után vétkes Ádám bűnében. Ezt a tanítást eredendő bűnnek nevezték, és örökölt vétekként definiálták. Szükséges volt, hogy ez az örökölt vétek ne vonatkozzon Jézusra, ami megszülte azt a kálvinista tanítást, miszerint Jézus inkább Ádám nem elesett természetében jött el a világunkba, minthogy az Ő édesanyja, Mária természetében.

Ha testvéreink ragaszkodtak volna a történelmi tanításunkhoz, miszerint a csecsemők gyengeségeket örökölnék Ádámtól, de nem bűnt, akkor nem érezték volna szükségét elfogadni a kálvinista tanítást Jézus emberi természetével kapcsolatban. De az egyik engedmény a másikhoz vezetett, és a láncreakció működésbe lépett. Ezt a két eretnekséget karolták fel a „Questions on Doctrine” című könyv írói. A könyv 650-652 oldalain a következőket olvassuk:

„Ha testi természettel született volna az összes rossz hajlamával együtt, mint Ádám minden fia vagy leánya esetében, akkor Magának is szüksége lenne megváltóra, és semmilyen körülmények között sem lehetett volna a mi Megváltónk. (...) Benne nem volt bűn, semmi örökölt sem szerzett úgy, mint Ádám minden természetes leszármazottaiban van.” [8]

Megfigyelhetjük, hogy az adventista írók nem alkalmazták a „testi” szót Jézus természetével kapcsolatban, egyszerűen azért, mert elfogadták az eredendő bűnről szóló kálvinista tanítást, amelyet örökölt vétékként határoztak meg. [9]

Így, az igazság platformjának két nagy deszkája összeomlott. A következő bevezetett eretnekség a hit általi megigazulásról szólt. Ezt nem a „Questions on Doctrine” című könyv írói tették meg, és valószínűleg nem is számítottak erre. Valójában ők tíz kijelentést tettek közzé a könyvben, amelyek összhangban álltak a hit általi megigazulásról szóló történelmi tanításunkkal, miszerint Isten ereje által lehetséges elérni egy győzedelmes keresztény életet. [10]

Noha lehetséges, hogy ők nem érezték a feszültséget e tanítás és azon tanítás között, miszerint Krisztus Ádám nem elesett emberi természetében jött el, mégis mások felismerték az ellentmondást. Ezek elutasították a győzedelmes keresztény élet érvényes tanítását, hogy ragaszkodjanak a hamis tanításhoz Krisztus természetével kapcsolatban.

A gondolkodásukban egy bizonyos sötét logika van jelen. Egyik hazugság kijelentése szükségessé teszi más hazugságok kijelentését is. Ha Krisztus Ádám nem elesett természetében jött el, akkor Ő fel volt mentve az öröklődés törvénye alól, nem voltak örökölt gyengeségei, mint nekünk, és nem lett megkísértve, mint mi. Ha nem volt megkísértve, mint mi, az Ő győzedelmes élete értelmetlen lenne számunkra. Krisztus nem lehetne a követendő példaképünk, és nem remélhetnénk, hogy olyan életet élhetünk, mint Ő, vagy, hogy győzzünk, mint ahogy Ő győzött.

A harmadik eretnekség, amely az első kettőt követte, a hit általi megigazulás történelmi tanításunk megváltoztatása (a jó cselekvése Istentől kapott erő által), a feltételezés általi törvénytelenység sátáni tanítással (vétkezni azzal a feltételezéssel, hogy Isten majd elnézi a bűneinket). Így, már három semmisült meg az igazság platformjából.

A negyedik eretnekség, amely az első hármat követte az egyházunkban, a szentélyről szóló tanításunk elutasítása volt.

A szentélyről szóló igazság egész koncepciója a bűn eltávolításáról szól a mennyei szentély feljegyzéseiből, és az Isten népének életéből itt a földön.

Ha a keresztények számára lehetetlen bűn nélkül élni - mint ahogy tanítják a kálvinisták -, és ha Isten megérti és elfogadja ezt, akkor a szentély teljes koncepciója téves és lényegtelen. Ha az engesztelés teljes volt a keresztnél - mint ahogy tanítják a kálvinisták -, akkor Krisztus hogyan végez engesztelést most a mennyei szentélyben?

Amint korábban említettem már, egy nagy észak-amerikai konferencián végzett felmérés kimutatta, hogy a konferencia lelkészeinek jelentős része elutasította a szentélyről szóló tanításunkat. Így a láncreakció folytatódott, és bevezetésre került a negyedik eretnecség, ezáltal az igazság platformunk egy másik fontos deszkáját törték össze.

Ez a helyzet egy dilemmával szembesít bennünket. Mit tegyünk a prófétaság lelkével? Az összes olyan doktrína, amit a köztünk lévő kálvinisták elutasítanak, nagyon erőteljesen és világosan igazságként van megfogalmazva Isten prófétájának írásaiban, melyek azzá tettek minket, amik vagyunk. Megtagadhatjuk-e ezeket az igazságokat, és ugyanakkor ragaszkodhatunk a prófétaság lelkéhez? Nyilvánvalóan nem. Ezért az ötödik eretnecség, amely a láncreakcióban következett, a prófétaság lelkének elutasítása.

Előre figyelmeztetve lettünk. Ellen White sok idővel ezelőtt megírta: *„Sátán utolsó nagy megtévesztése az lesz, hogy hatástalanná teszi a prófétaság lelkének bizonyosságait.”* [11]

Ő nem azt mondta, hogy bizonyosságait (írásait) nyíltan utasítják el, és legtöbb esetben nem is utasították el őket. Az elutasítást inkább úgy hajtották végre, hogy a prófétaság lelkét szájjal vallották, miközben a gyakorlatban elutasították.

Ezt a problémát „A hetednapos adventisták hisznek” című könyv 5. és 6. oldalán lévő lista szemlélteti, amely 120 nevet tartalmaz. Ez a könyv mind Krisztus emberi természetéről szóló tanításában, mind a hit általi megigazulás tanításában a történelmi hitünkhöz ragaszkodik. [12] A listán szereplő 120 emberről azt mondják, hogy jóváhagyták a könyvet, mégis közülük sokan prédikációikban és írásaikban nem támogatják ezt a két tanítást. Így nem tagadják nyíltan a bizonyágtételeket, hanem úgy kezelik, hogy azoknak semmi hatása ne legyen az emberek életére, ezáltal az igazság platformjának ötödik deszkáját is összetörték, és megsemmisült. Őt eltávolított deszkával mennyi ideig lesz képes megállni a szerkezet, és melyik lesz a következő megtámadott doktrína, melyet helyettesítenek a kálvinista hamis tanítással?

Ez lehet a szombat tana. Vegyük figyelembe Ellen White prédikációját, amit a „The Seventh-day Adventist Bible Commentary” című könyvben találunk:

„Miután az igazság hirdettetett bizonyságul minden népnek, (...) el fogják távolítani a határköveket, és megkísérlik megdönteni hitünk oszlopait. Nagyon nagy erőfeszítést fognak tenni a hamis szombat felmagasztalásáért.” [13]

E három jövendölés közül az első kettő kétségtelenül azt írja le, hogy milyen állapotok fognak uralkodni az egyházunkban. Vajon biztonságosan feltételezhetjük, hogy a harmadik jövendölés az egyházon kívül fog beteljesülni? Vagy talán a szombatról szóló értékes tanításunk lesz a következő deszka az igazság platformjából, amit összetörnek, és ami összeomlik?

Miközben egyházunk egyes vezetői és több tagja aggodalmaskodnak, aközben a doktrínánkból öt tanítás eltűnt. Az igazság platformjából öt deszkát összetörtek és helyettesítették testvéreink elméjében hamis evangelikál tanítással. Természetesen ez a csere széthúzást eredményezett, mivel a tagok közül nem mindenki volt hajlandó elfogadni ezeket a változtatásokat. És kiket vádolnak széthúzással? Azokat, akik ragaszkodnak a történelmi hitünkhöz. Ismét felteszem a kérdést: létezhet nagyobb zavar, mint ez, vagy lehet az elme ennél tisztességtelenebb és igazságtalanabb? Ne feledjük, hogy az eretnekségek osztják meg az embereket, nem az igazság.

A megosztás azonban nem korlátozódik csupán néhány tagra. Az adventizmus és a kálvinizmus teljesen ellentétesek, mint ahogy bizonyítják is az anyagok, amiket bárki ellenőrizhet, aki picit is érdeklődik a dolog felől. A könyvtáraink archívumai nagyon bőséges bizonyítékokat tartalmaznak a történelmi hitünkről, valamint a bizonyítékok manipulálásáról, melyeket a „Questions on Doctrine” című könyv 650-652 lévő oldalain található kijelentések előkészítésére használtak.

A bizonyítékok hatására egyre több ember dönti el, hogy nem tér el a történelmi hitünk alapelveitől. Egy másik nagy csoport dacolva ragaszkodik a „Questions on Doctrine” című könyv által bevezetett változtatásokhoz, tekintet nélkül a csaló jellegére. Egyesek olyan messzire mennek, hogy azt sugallják, Krisztusnak két természete volt, az egyik elesett, a másik nem elesett természet, csak azért, hogy ragaszkodjanak a QOD tévedéseikhez.

A dualizmusnak nevezett kettős emberi természet semmilyen módon nem oldja meg a problémát. Ha az elesett emberi természet Isten ítélete alá vonná Krisztust, akkor ez igaz lenne függetlenül attól, hogy az elesett emberi természete 100%, 50%, vagy csak 10% lenne.

Másrészt a doktrínáról szóló új könyv „A hetednapi adventisták hisznek” támogatja a történelmi hitünket Krisztus emberi természetéről, és megerősíti a hit általi megigazulás történelmi helyzetét, legalább 140 alkalommal. Ugyanúgy a két negyedéves szombatiskola is, amit az 1990-es évek második felében használtak, amikor a Galata és a Római levelek voltak a témák.

A polarizáció növekedése csak konfrontációhoz és ütközéshez vezethet, ha nem lesz valami, ami befolyásolhatja az adminisztrátorainkat, hogy lehetőséget biztosítsanak helyzetünk

értékeléséhez. Sürgősen szükség van a probléma felismerésére, mielőtt ellenőrizhetetlenné válik. Miközben úgy tűnik, hogy a két gondolkodásmód elkerülhetetlenül konfrontációhoz közeledik (vagy szétváláshoz), és miközben úgy tűnik, hogy az adminisztrátoraink közül sokan közömbösek, addig a segítség nélkül maradt lelkészek kénytelenek közvetlenül foglalkozni a problémával, hetente vagy akár naponta. A két gondolkodásmód képviselői ott vannak jelen gyülekezeteinkben, ahol minden szombat reggel szolgálnak. A lelkészek tragikusan nagy százaléka úgy viszonyul a problémához, hogy gyengéden prédikálnak, egyszerű prédikációkat hirdetnek, amik senkit sem sértenek, és senkit nem elégítenek ki lelkileg. E kompromisszum miatt halljuk gyakran ezt a szomorú panaszt: „Ilyen prédikációt, vagy ennél jobbat is hallhatnánk vasárnap reggel a város bármely templomában. Mi történt a megkülönböztetett üzenetünkkel?”

A kialakult nehézség még nagyobb a pásztorok és a tagok számára, amikor az evangelikál tanításokat az egyházi kiadványainkban nyomtatják ki. Ezek gazdag bizonyítékokat szolgálnak arról, hogy elvesztettük azt a kiváltságot, amikor örömmel álltunk az igazság platformján, következtelenségek és ellentmondások nélkül. Egy figyelemre méltó példát olvashatunk erről a Review and Herald 1990. január 25-i számában, amelyben egyik író a következő szavakkal mutatja be az eredendő bűn kálvinista tanításának alkalmazását:

„Ha egy csecsemő születése után néhány órával vagy nappal meghal, mégis alá van vetve a második halálnak - a kárhoztató halálnak - még akkor is, ha egyetlen parancsolatot sem sértett meg.” [14]

Az igazi kálvinista kiegyensúlyozza ezt az undorító, sértő tant a csecsemőkereszteléssel és/vagy a predestináció tanítása által. De mit fog tenni a hetednapi adventista, aki kálvinista? Az igazság platformunk két fontos deszkája a következő: 1) az embernek szabad akarata van és szabad választási lehetősége, amely ellentétes a predestinációval, és 2) a felnőtt keresztség azoknál, akik elég érettek, hogy megtérjenek és engedelmeskedjenek. Ez a hit nem hagy teret a csecsemőkeresztelésnek. A Review and Herald cikk írója nem kínál semmiféle megoldást. Benne hagy az ellentmondásban, amit csak úgy lehet megoldani, ha eltávolítunk az igazság platformjából még két deszkát, és helyettesítjük őket két másik hamis kálvinista tanítással, a csecsemőkereszteléssel és a predestinációval. Talán ezek az eretnokségek lesznek a láncreakció következő effektusai, amelyben eretnokség eretnokség után menetel be az egyházba?

Összefoglalva: sok hetednapi adventista számára az igazság platformjából öt legfontosabb pillér megsemmisült. Ezek a következők:

1. Az a tanítás, hogy Ádámtól gyengeséget örököltünk, de nem bűnt.
2. A tanítás, miszerint Jézus Krisztus az ember elesett természetében jött a földre.
3. A hit általi megigazulás tanítása (a jó cselekvése az Istentől kapott erő által)

4. A szentély tana

5. A prófétaság lelkébe vetett hit

Mind az öt tanítást helyettesítették kálvinista hamis tanítással.

Eközben egyes adventista kálvinisták egyre harciasabbá és agresszívabbá válnak. Azok az emberek, akiknek az a bűnük, hogy meg akarják őrizni az elődeink hitét, azzal vádolják, hogy megsemmisítik az egyház békéjét és harmóniáját, és egyes helyeken fegyelmi intézkedéseket hoznak ellenük. Emlékezzünk Ézsaiás szavaira:

„Jaj azoknak, akik a gonoszt jónak mondják, és a jót gonosznak, akik a sötétséget világossággá és a világosságot sötétséggé teszik, akik a keserűt édessé, az édeset pedig keserűvé teszik!” (Ézsa 5:20)

Az Úr prófétája előre figyelmeztetett, hogy eretnokségek jönnek majd be közénk, és hogy ezek az eretnokségek elválasztják a pelyvát a búzától, és a pelyva ki lesz dobva. Vajon a jó búzaszemek közé fogunk-e tartozni, és a mennyei csűrben maradunk, vagy ki leszünk dobva a pelyvával együtt?

Kérem, ne felejtsetek el, hogy az eretnokségek okozzák a megosztást, nem az igazság.

Sokan azok közül, akik megpróbálják behozni a kálvinista tanítást egyházunkba, lehetetlennek találják, hogy teológiai alapokon hibákat találjanak a történelmi adventizmusban. Ennek ellenére egyre több vádat emelnek azok ellen, akik nem csatlakoznak a hitehagyásukhoz, hogy azok bajkeverők, akik megosztást generálnak a gyülekezetekben, zavarják a békét, a harmóniát és az egyház egységét. Ez a jelenlegi helyzet nem sokkal különbözik a Krisztus elleni hamis vádaktól, amelyek a keresztre feszítéshez vezettek. Előre figyelmeztetve lettünk, hogy *„amikor ellentétek jelennek meg, az igazság híveit azzal vádolják majd, hogy zavart okoznak.”* [15]

Jézus higgadt és nyugodt maradt, amikor igazságtalanul vádolták, és nekünk is így kell cselekednünk. Bízhatunk abban, hogy vannak mennyei megfigyelők, és a föld igazságos Bírójává lesz az utolsó szó. Addig emlékezzünk arra, hogy *„Erős torony az Úr neve, ahhoz folyamodik az igaz, és biztonságban lesz.”* (Péld 18:10).

„Menj be, népem, menj be szobáidba, és zárd be ajtóidat magad után! Rejtőzz el egy rövid szempillantásig, míg elmúlik a harag! Mert íme, kijön helyéről az ÚR, hogy megbüntesse a föld lakóinak álnokságát. Föltárja a föld a vért, és nem takarja be többé a megölteket.” (Ézsa 26:20-21 KJV)

Lábjegyzet

- [1] Ellen White, *Bizonyságtételek*, 5. kötet, 707. o.
- [2] Ellen White, *Gospel Workers*, 307. o.
- [3] Ellen White, *Bizonyságtételek*, 4. kötet, 17. o.
- [4] Ellen White, *Szemelvények*, 1. kötet, 97. o.
- [5] Ellen White, *Bizonyságtételek*, 6. kötet, 17. o.
- [6] Az összes idézet a *The Word Was Made Flesh* című könyvből
- [7] Ellen White, *Pátriárkák és próféták*, 36. o.
- [8] *Ministry*, 1956. szeptember
- [9] *The Word Was Made Flesh*, 227. o.
- [10] *Questions on Doctrine*, 12, 13, 116, 118, 190, 410, 417. o.
- [11] Ellen White, *Szemelvények*, 1, 18. o.
- [12] A könyv első kiadása
- [13] *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, 7. kötet, 985. o.
- [14] Norman Gulley, „Model or Substitute, Does it Matter How We See Jesus?” *Review*, 1990. január 25. 13. o.
- [15] *Signs of the Times*, 3. kötet, 246. o.